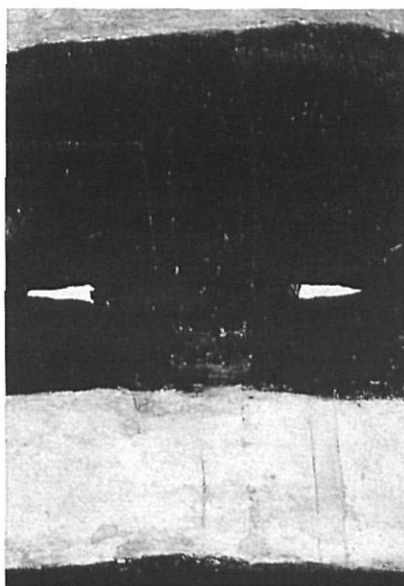

L'art de Guinea Equatorial

El 7 de setembre, al Museu d'Art de Girona, es va inaugurar l'exposició que duu per títol «Memòria i desconcert. L'art a Guinea Equatorial», que romandrà oberta al públic fins al 12 de gener de 2003.

L'exposició ofereix la possibilitat de conèixer una mostra d'obres d'art i objectes diversos de Guinea Equatorial i també d'assistir a diverses conferències que, des d'una perspectiva artística o bé des d'un discurs més antropològic, sens dubte contribuiran a la comprensió i valoració de la mostra.

L'exposició, dividida en dues sales, és reduïda. A la primera sala es recull una petita mostra d'objectes artístics tradicionals, la majoria del segle XIX i la primera meitat del XX, un moment de la història de Guinea en què la influència d'Occident era mínima. Els 25 objectes que s'hi apleguen són heterogenis: des d'una col·lecció de màscares de ball i d'escultures tallades en fusta fins a instruments musicals, bastons de comandament i altres objectes quotidians. Les obres exposades ens poden aproximar a un moment en què la producció artística tenia un paper ben definit en les seves societats. Més enllà de la seva innegable bellesa, les talles *fang*, les escultures *ndoue* o els bastons de comandament *bubi* són dipositaris d'un simbolisme que sovint se'n escapa. A diferència de l'art contemporani, centrat en l'artista i que valora sobretot l'expressió de la seva individualitat, l'art tradicional tenia assignada la funció de representar l'ideari social. Era un art

posat al servei del col·lectiu a qui anava adreçat. Per això les dues conferències que aniran a càrrec d'antropòlegs poden contribuir a entendre unes obres que només recuperen la plenitud del seu significat si s'integren en el context social i cultural que les va veure néixer.

A la segona sala s'apleguen obres realitzades per artistes guineans actuals. Altra vegada, les obres exposades són heterogènies: des de pintures i talles més o menys inspirades en la tradició, fins a fotografies i diapositives que ens aproximen a la Guinea actual. Si el títol de l'exposició parla de «desconcert» no és per casualitat: les produccions artístiques contemporànies ens mostren els dubtes i les dificultats dels artistes guineans per produir un discurs actual, sense haver de renegar de la seva identitat. D'aquí el sincretisme i la tensió entre tradició i modernitat. Sens dubte sincretisme, dubtes i tensions dels artistes guineans són un reflex dels mateixos dubtes i tensions que viu la seva societat... Però també la nostra:

perquè en un món globalitzat tots estem abocats a reflexionar sobre la nostra identitat i a trobar un equilibri entre el passat i un futur ple d'incerteses. Per això és molt encertada la cita de Leoncio Evita que es reproduceix a la paret d'una de les sales: «La civilització que tant desitgem és com una torxa; il·lumina molt, però crema tot el que troba al seu pas».

Carles Serra i Salamé

Un festival amateur molt professional

Una quinzena de grups de teatre, dansa i música van participar, del 10 al 14 de setembre, a la tercera edició del Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona, FITAG 2002, organitzat per la Diputació de Girona amb el suport de l'Ajuntament de Girona i la col·laboració d'altres institucions i associacions.

La tercera edició d'aquest festival biennal va ser tot un èxit ja des de la seva sessió inaugural, la nit de l'11 de setembre, en què l'estrena de *Mougli. L'altra història de les terres verges* va omplir totalment l'església de Sant Domènec. Era també un important salt endavant per a la consolidació del festival, ja que es tractava de la seva primera producció pròpia: un ambiciós muntatge semiprofessional –si més no pel que fa a la direcció i els mitjans tècnics–, amb una escenografia molt acurada i un gran treball per part dels actors, aficionats però molt conscients de la seva responsabilitat.

PERE DURAN

Espectacle al pati de la Diputació.

Aquest tercer FITAG ha destacat sobretot per dues coses: en primer lloc, pel bon ambient que hi havia entre els membres de les companyies participants, originàries de llocs tan diferents com ara Rússia, Turquia, Alemanya, Portugal, França, Itàlia, Hongria i diverses comunitats de l'Estat espanyol. Aquests autèntics apassionats del teatre, que s'hi dediquen en cos i ànima a canvi de poc o res, van gaudir a Girona d'espais com ara la residència Bisbe Cartanyà –on dormien– i La Planeta –un dels principals escenaris i punts de trobada del festival–, on van poder compartir experiències, projectes i, per què no, una mica de *farra*, en un ambient de gran companyonia. En segon lloc, el FITAG 2002 no ha estat en absolut un festival tancat, només reservat als iniciats, sinó que ha obert les seves portes a tota la ciutat, amb teatre i música al carrer, i entrada lliure i gratuïta a tots els espectacles que van tenir

lloc tant a Sant Domènec com a La Planeta i al pati de la Diputació. I el públic gironí, lògicament, va respondre molt bé als suggeriments que el FITAG li va fer durant cinc dies de setembre en què la ciutat es va convertir en un gran escenari i en la millor metàfora de la concòrdia, tan necessària, entre tots els pobles i cultures. Fins al 2004.

Xavier Castellón

La ciutat carolíngia a l'abast

Exposició «Girona carolíngia. La ciutat mil anys enrere» a la sala d'exposicions del Museu d'Història de la Ciutat de Girona, del 15 de juliol al 29 de setembre de 2002.

El passat 15 de juliol es va inaugurar a la Sala d'Exposicions del Museu d'Història de la Ciutat de Girona l'exposició «Girona carolíngia. La ciutat mil anys enrere», una mostra que té com a objectiu primordial divulgar els actuals coneixements sobre diferents aspectes de la ciutat de Girona i el seu territori al voltant de l'any 1000.

És un fet acceptat actualment que la ciutat gironina és, avui dia, pionera i capdavantera en l'estudi i reconstrucció de l'antic traçat urbanístic en el marc de les actuals capitals catalanes. En els darrers anys diversos treballs portats a terme pel Grup de Recerca d'Història Urbana de Girona, format pels investigadors J. Canal, E. Canal, J. M. Nolla i J. Sagrera, o els mateixos resultats obtinguts

com a resultat de les prospeccions geofísiques del Projecte Progress portades a terme en diversos indrets del subsòl de la catedral de Girona, han servit per aportar una innovadora perspectiva en el coneixement de l'origen i desenvolupament de la ciutat entre els segles VIII i XVI.

L'exposició que ens ocupa, tanmateix, s'insereix directament en aquest camp d'investigació. El projecte, sota la direcció de P. Freixes, i que ha comptat amb J. Sagrera i M. Sureda com a comissaris, per altra banda excel·lents coneixedors del període en qüestió, pretén, a la llum de les noves descobertes arqueològiques realitzades a la ciutat en els darrers anys, plantejar noves hipòtesis sobre l'urbanisme, el creixement de la ciutat, la fortificació de l'antiga muralla romana i l'articulació de la seu episcopal, entre els segles VIII i X.

La mostra, amb uns excel·lents recursos visuals i amb una infografia

El «Sant Carlemany» de la Catedral.

